

SANCTUARY

Joris Denoo

landschap

laat het hierboven bol van leegte staan
dit landschap waar ik naar verlang
laat het leeg van volheid zijn
en waterpas en wolken graag

niets mag dit verder nog ontsieren
hoogstens kap ik nog een luchtreis
uit mijn dromen weg voor later en diep
daaronder kam ik grassen tegendraads

ik heb een blind date met de tijd
het zien is onderhevig het oog schiet
hier te kort geen vergrootglas atlas
kunnen schier dit eiland aan

aarde blauwe plek in het heelal

erudiet

stamboom die geworteld in het donker
luchtigheid in bladstilte verpakt vertakt
soms het gelispel van belezen wind
spraakgebrekkelig als het weer leenroerig wordt

zo spiegelt hij zichzelf en zijn gemis
aan wat zijn wortel altijd wist
dat vele blaren wel een boom bepalen
maar bij ontstentenis niet echt ontbreken

en dichter bij vergeten van wat was
krijgt een oud verhaal zijn verse glans
wit en onbeschreven wordt onbeschrijfelijk
groen in het geblader tussen regels

conte d'automne

ik liet het licht aan en de poort open
de wind floot tussen de bomen
de klok vermaalde het wachten
ik wou schrijven om te verzachten
maar het werd kerven dwalen over papier
tussen scherven doelloos zwerven

ik had wat mozart voor je willen zijn
het begrijpen rond een glas rode wijn
vieren weet je wel maar niet te fel
niet rijmen zo strak woorden niet dopen
daarom liet ik het licht aan en de poort
open maar dat brengt ongemak
een ongenode gast zat aan met mij
uur na uur na uur ik ongedurig
hoe kouder hij keek hoe ouder ik leek
ik zocht mijn zatheid bezwoer hem
kalm te blijven hij knikte tikte
wees steeds verder westwaarts
en tergend werd hij wijzer en wijzer

ontdaan ben ik weer weggegaan

eredienst

tegen strakke blauwte bovenal
bidt een zwever
met gespreide vleugels

in de diepte die daaruit ontstaat
zing ik zomer
als gewijde opera

in de kathedraal van wind
en luchten huis ik als een duif
zo thuis zo hoog zo heilig

aan de verte huilt een hond
die in de winter woont

vlas vegas hier beneden
wees gezegend

she leaves

zon brandt door lente heen
trein ruikt naar hout en teer
vrouw stapt op verandert
op het hooglied van de sporen

snel schittert ze uit zichzelf

drie snoeren om haar hals bindt ze
ze windt er twee om elke pols

vingers rijzen uit hun ringen

geen valse spiegel dan
stiekem sleutelgat van weerschijn
maar doodgewoon een bril
ze monstert aan in een boek

bladert bladstil
klokvast vlug planmatig
is het ademloze zomer geworden

ginds wacht een grootse minnaar in de herfst
op zijn prachtig takkewijf

dronkenschap

stilte breekt in volle hevigheid los
als op een akker in de zestiende eeuw
een vogel glijdt in een luchtplooi weg
tijd stippelt hem ongenadig uit

het elementaire bestaan op deze aarde
doordesemen met iets van een hogere orde
gesuizel van een zuidenwind en inzicht
in het licht van vossenrode somberte

ik klik verklik in de doka van mijn hoofd
er is de donkerte van wijn het bad waaruit
fluwelen beelden komen die ook branden
laat me langzaam waden tegen scherpte in

bewijsstukken

ginds was een herfst de mode wou het
mocht versace nog in leven zijn
dan zagen bomen er nu anders uit
en brueghel zou barmhartig zijn

stenen waaien niet en regen stremt
als luie lava wekken van wind
en vlinders prikken om niet te vergeten
hoe onstuimig alles ooit was

nu glasstilte en beweging gestold
leven onzichtbaar geworden en
glashelder doorzicht het wrede
van bewaren een laatste kramp

de afrekening met de strepen erdoor
het gesperde toen is het eeuwige nu
de stille weckroep van pompeï
waaïend glas en marmeren gefladder

sanctuary

licht ons op laat ons staan
vervoeg ons tot een honderdvoud
neem de maat van ons geruis
maar verklap dit eiland niet

verbuig ons onder brekend licht
sta ons toe u nader te bepalen
verdwaal met voorbedachten rade
maar bewaar wat wij verbergen

waad met langzame gebaren
door dit meervoud van een weelde
hou ons staande heb ons liggen
beluister ons behaagziek koor

omschrijf dan dit verwende nest
met een grote regenboog van woorden
en vertel vooral de vogels niet
van deze schroeiplek zonder weerga